

на изново своѣж-тѣ злобѣ; той като на-
пзани рѣцѣ-тѣ на оныѣ, кои-то бѣху око-
ло Патріархѣ съ много злато, смѣло и без-
срамно на Патріарха Петра дѣмаше: или ще
ми измолишь цареградскыѣ прѣстола, или
отъ твоѣтъ неотстѣпвамъ. И тѣмъ копааше
трапа на Патріарха и съ свое-то хытро ко-
варство щаше да извърши злобнѣж-тѣ си
мысль, ако неѣше го угадилъ Александрій-
скый Епархъ, кой-то, уплашенъ да неизбѣ-
хне матежъ мѣждѣ народа, испрѣди Макси-
ма изъ Александрійѣ съ сила и безчестно.

А Св. Григорій Богословъ, колничавъ тѣ-
лесно, отрече сѣ отъ грѣхѣж-тѣ и управ-
леніе-то на Византійскѣж-тѣ черквѣ и же-
лааше да си отиде въ Назіанзу, у кациныѣ
свой домъ; той приказа къмъ народа по-
сѣдне-то си слово, съ поученіе да си пазѣтъ
вѣрѣж-тѣ непорочнѣ и да правѣтъ добры
дѣла. Народъ-тѣ като разбра, че иска да
си отиде, выгнаху всички-тѣ въ единъ гласъ
и плачешкомъ дѣмаху: Отче, ты като ны
оставашь, завождашь съ себѣ си и Св. Трой-
цѣ, защо-то безъ тебе въ тойзи градъ не-
може да бѣде правовѣріе и благочестіе. Сва-